

nat, mine Herrer! Jeg har mit Blad at passe og maa ind til mit Skrivebord.“

Paa Vejen til Arbejdsværelset vilde først Frøken Evaldsen og bagefter Bjerreby opholde ham. De blev begge barskt afviste. Derimod sendte han Bud efter Professor Bendix, der allerede var kommen ned ad Trapperne.

Enslev sad tilbagekastet i Skrivebordsstolen, da Lægen kom ind.

„De ser saa forskrækket paa mig, Professor Bendix! Sæt Dem ned! Jeg skal ikke opholde Dem længe. — Og lad mig gaa lige til Sagen! Som De maaske husker, er det nu tre Aar, siden vi havde vor indgaaende Samtale om min Sygdom. Jeg spurgte Dem, om De troede, at en Operation kunde hæve Ondet eller dog hjælpe varigt paa det. Da De fraraadede mig Forsøget paa Grund af min Alder og gjorde mig bekendt med det statistiske Materiale, opgav jeg Tanken og trak mig ud af det politiske Liv. Jeg er ikke bleven yngre siden dengang. Alligevel spørger jeg Dem, Professor Bendix: Vil De operere mig, naar jeg fritager Dem for ethvert Ansvar? Jeg kan ikke blive ved at arbejde med denne evige Trusel hængende over Hovedet paa mig. I de sidste fire Maaneder har jeg tilbragt 27 Dage i min Seng. Og den kommende Tid vil stille Krav til mig, der fordrer tolv Mands Styrke. Et halvt Aarhundredes politiske Arbejde er ødelagt og skal gøres om — og jeg har ingen til at hjælpe mig. Nu kender De mit Ønske. Jeg veed, at Chancen for et heldigt Udfald i ingen Henseende har forbedret sig siden sidst. Men De har jo Ord for at have en lykkelig Haand, Professor